

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὁπρησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρυσιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ . . . . . δρ. 16.—	Ἑτησίᾳ . . . . . δρ. 20.—
Ἑξάμηνος . . . . . > 8,50	Ἑξάμηνος . . . . . > 10,50
Τρίμηνος . . . . . > 4,50	Τρίμηνος . . . . . > 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 9 Μαΐου 1920

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 40. Ἑξωτερικ. λεπ. 45

Φύλλα προσηγομένον ἑνὸν, ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου δρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 23

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ὁ κ. Ουόλστον δὲν ἐγνώριζε σχεδὸν παρὰ τὸ μέρος πού ἐκτεινόταν ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῶν Τσακαλιῶν ὡς τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἑλπίδας καὶ περιλάμβανε τὸ Βάλντεγκ, τὸ Ἐμπερφορτ, τὸ Τσουκερτόπ καὶ τὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ.

—Κι' ἀπορῶ, ἀγαπητέ μου Ζερμάττ, εἶπε μιὰ μέρα, πῶς, δώδεκα τώρα χρόνια, οὔτε σεῖς, οὔτε τὰ παιδιά σας, δὲν ἐδοκιμάσατε νὰ βεῖσχωρήσετε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Νέας Ἑλβετίας.

—Καὶ γιατί νὰ τὸ κάναμε, φίλτατε Ουόλστον; ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Λίβε ὑπ' ὄψεϊ σου τοῦτο: Ὅταν τὸ ναυάγιο τοῦ Λάνδλορδ μᾶς ἔρριξε σ' αὐτὴ τὴν ἀκτὴ, οἱ γιοὶ μου ἦταν μικρὰ παιδιά, ἀνίκανοι νὰ μὲ βοηθήσουν σὲ μιὰ ἐξερεύνηση...

—Ναί, βέβαια...

—Ἀλλὰ οὔτε κι' ἡ γυναῖκα μου δὲν θά μπορούσε νὰ μὲ συνοδεύῃ, κι' ἐγὼ πάλι δὲν θάκανα φρόνιμα νὰ τὴν ἀφίνω μόνη...

—Μόνη μὲ τὸν Φραγκίσκο πού δὲν ἦταν παρὰ πέντε χρονῶν! ἐπρόσθεσε ἡ Μπέτση. Ἐπειτα, δὲν εἶχαμε χάσει τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ περνοῦσε κανένα πλοῖο νὰ μᾶς πάρῃ.

—Τὸ κυριώτερον ἦταν, ἐξακολούθησε ὁ κ. Ζερμάττ, νὰ ἐπαρκοῦμε στίς πρώτες μᾶς ἀνάγκες, μένοντες κοντὰ στὸ ναυαγισμένο πλοῖο, ὅσο δὲν εἶχαμε βγάλει ἀκόμη ἀπὸ μέσα ὅ,τι μπορούσε νὰ μᾶς εἶναι χρήσιμο. Ἐπειτα, στὸ στόμιο τοῦ ρεύματος τῶν Τσακαλιῶν, εἶχαμε παρὸ γλυκὸ στὴν ἀριστερὴ ὄχθη, χωράκια πού εὐκόλα μπορούσαν νὰ καλλιεργηθοῦν καὶ λίγο μακρύτερα, ἑτοιμὲς φυτεῖς. Τέλος, σὲ λίγο, ἡ τύχη μᾶς ἔκανε ν' ἀνακαλύψουμε τὴν ὑγιεινὴ καὶ σίγουρη κατοικίᾳ τοῦ Φελσενχάιμ. Εἴχαμε καιρὸ νὰ χάσουμε, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουμε μιὰ περίεργεια;

—Ἐπειτα, ἐπρόσθεσε ὁ Ἑρνέστος, ἐν ἀπομακρυνόμεσθε ἀπὸ τὸν Ὄρμο τῆς

Σωτηρίας, ἦταν κίνδυνος ν' ἀπαντήσουμε ἀγρίους ἰθαγενεῖς, σὰν τοὺς Ἀνδαμάνους καὶ τοὺς Νικομπάρους τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, πού ἔχουν πολὺ κακὴ φήμη.

—Τέλος πάντων, ἐξακολούθησε ὁ κ. Ζερμάττ, κάθε μέρα παρουσιαζόταν καινούργια ἐργασία, ἀναγκαιοτάτη, πού δὲν μπορούσαμε νὰ τὴν ἀναβάλλουμε... Καὶ κάθε νέος χρόνος μᾶς ἐπέβαλλε τίς ἴδιες ἐργασίες τοῦ περασμένου... Ἐπειτα ἡ συνθήκη πού ἀποκτούσαμε κι' ἡ εὐζωία πού ἐξασφαλίσαμε σιγὰ-σιγὰ, μᾶς κρατοῦσαν καρτωμένους σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ γι' αὐτὸ δὲν τ' ἀφήσαμε ποτέ. Ἔτσι πέρασαν τόσα χρό-

νια καὶ μᾶς φαίνεται πῶς φθάσαμε ἐδῶ μόλις χθές. Τί τὰ θέλεις, ἀγαπητέ μου Ουόλστον! ἡμαστέ τόσο καλὰ στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, ὥστε ποτὲ δὲν σκεφθήκαμε νὰ ζητήσουμε ἄλλου τοῦ καλύτερου. Κάλιο πέντε καὶ σὺ χέρι, ἔ;

—Ἐχετε δίκην, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ουόλστον. Ἐγὼ ὅμως, στὴ θέση σας, ὁμολογῶ ὅτι δὲν θ' ἀντεῖχα στὸν πειρασμό, τόσα χρόνια, νὰ ἐξερευνήσω τὴ χώρα κατὰ τὰ μεσημβρινά, τ' ἀνατολικά καὶ τὰ δυτικά...

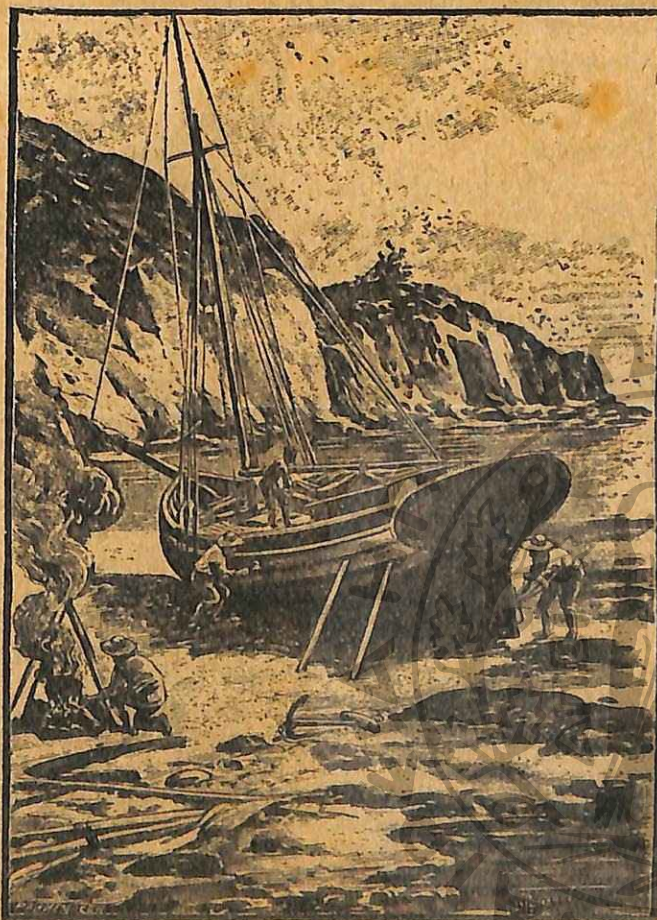
—Γιατί ἔχετε ἀγγλικὸ αἷμα, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, καὶ τὸ ἐνστικτό σας σᾶς σπρώχνει στὰ ταξείδια. Ἀλλὰ

ἐμεῖς εἴμαστε ἀπὸ τοὺς εἰρηνικοὺς καὶ καθηστικούς Ἑλβετοὺς, πού μόνο σὲ μεγάλη ἀνάγκη καὶ μὲ μεγάλη τους λύπη ἀφίνουν τὰ βουνά τους... ἄνθρωποι πού ἀγαποῦν νὰ μένουν στὴν πατρίδα τους καί, ἂν δὲν ἦταν οἱ περιστάσεις πού μᾶς ἀνάγκασαν νὰ φύρουμε ἀπὸ τὴν Εὐρώπην...

—Διαμαρτύρομαι, πατέρα! ἐφώνησε ὁ Τζάν. Διαμαρτύρομαι τοῦλάχιστο ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ. Ὅσο Ἑλβετὸς κι' ἂν εἴμαι, μοῦ ἀρέσει νὰ τριγυρίζω τὸν κόσμον!

—Τότε σοῦ ἄξιζε νὰ ἦσουν Ἀγγλος! εἶπε γελῶντας ὁ Ἑρνέστος. Ἀς εἶναι, ἐγὼ δὲν σὲ κατηγορῶ γιὰ τὴν κλίση σου στὰ ταξείδια. Κι' ἔπειτα στοχαζομαι, ὅτι ὁ κ. Ουόλστον ἔχει δίκην. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξερευνήσουμε, νὰ τριγυρίσουμε ὅλη τὴ Νέα Ἑλβετία...

—Ποῦ εἶναι ἓνα νησί τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, καθὼς ξέρουμε τώρα, ἔ-

«Κάποιες ἐπισκευὲς ἔπρεπε νὰ γίνουν...»

πρόσθεσε ο κ. Ουόλστον· κι' αυτό θάταν καλὸ νὰ γίνη, πρὶν ἐπιστρέψει ὁ Σιφία.

— Ὅταν θέλῃ ὁ πατέρας! ἐφώναξε ὁ Τζάκ, ἔτσιμος πάντα κι' ὀλοπρόθυμος.

— Θὰ τὰ ξαναποῦμε ἀφοῦ περάσῃ ὁ χειμῶνας, ἀποκρίθηκε ὁ Ζερμάττ. Δὲν ἀποκρούω τὴν ἰδέα ἐνὸς ταξιδιοῦ στὸ ἐσωτερικόν. Ὅπωςδήποτε, ἂς ἀναγνωρίσουμε ὅτι σταθήκαμε τυχεροὶ νὰ βγοῦμε σ' αὐτὴ τὴν ὑγιεινὴ καὶ γόνιμη ἀκτὴ! Ὑπάρχει ἄρα γε στὸ νησί ἄλλη τέτοια;

— Ποῖς ξέρει! εἶπε ὁ Ἑρνέστος. Ἀλήθεια, τότε πού περάσαμε τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι γιὰ νὰ φθάσουμε στὸν ὄρμο τοῦ Σιφία, δὲν εἶδαμε ἀπὸ τὴν πινάσσα μας παρὰ ἓνα ἄγριο ἀκρογιάλι, γεμάτο βράχους γυμνοὺς κι' ἐπικίνδυνους σκοπέλους. Ἀκόμη κι' ἐκεῖ πού εἶχε ἀγκυροβολήσει ἡ κορβέττα, δὲν ἦταν παρὰ μιά ἀμμουδιά. Πιὸ πέρα ὅμως, πρὸς τὰ μεσημβρινά, ἡ Νέα-Ἐλβετία μπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ ὅψη διαφορετικὴ...

— Ὁ μόνος τρόπος νὰ βεβαιωθούμε γι' αὐτό, εἶπε ὁ Τζάκ, εἶναι νὰ τὴν τριγυρίσουμε μετὰ τὴν πινάσσα. Ἔτσι θὰ ἴδουμε ὅλα της τ' ἀκρογιάλια.

— Τ' ἀνατολικά δὲν τὰ ξέρετε βέβαια παρὰ ὡς τὸν ὄρμο τοῦ Σιφία, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ· τὰ βορεῖνα ὅμως τ' ἀκολουθήσατε σὲ πιὸ μεγάλη ἀπόσταση.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Ἑρνέστος, προχωρήσαμε καμμιά δεκαπενταριά λεῦγες, ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψευτικῆς Ἠλπίδας ὡς τὸν ὄρμο τῶν Μαργαριτῶν.

— Καὶ δὲν εἶχαμε ὅτε καὶ τὴν περιέργεια, φώναξε ὁ Τζάκ, νὰ ἐπισκεφθούμε τὸν Ἀναμμένο Βράχο!..

— Ἐνὰ ξερονήσι, εἶπε ἡ Ἄννα, πού οὔτε ὁ Φρίτς δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ξαναῖδῃ.

— Ὅπωςδήποτε, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ, τὸ πιὸ χρήσιμο θὰ ἦταν νὰ ἐξερευνησοῦμε τὴν περιοχὴ ἐκεῖνὴ πού εἶναι κοντὰ στὸν ὄρμο τῶν Μαργαριτῶν, γιατί ἐκεῖ εἶδαμε πράσινα λειβάδια, λόφους δρυόφυτους, ἀγρούς, δάση πυκνά...

— Πού βέβαια θάχουν καὶ τροφές! εἶπε ὁ Ἑρνέστος.

— Μπα, τὸ λαίμαργο! φώναξε ὁ Τζάκ.

— Καὶ μόνο τροφές; ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, χαμογελώντας· θάχουν κι' ἀπὸ κείνους πού σκάβουν καὶ τίς βρίσκουν...

— Χωρὶς νὰ ξεχνοῦμε τοὺς πάνθηρας καὶ τὰ λεοντάρια!.. εἶπε ἡ κ. Μπέτση.

— Γι' αὐτό, ἐδήλωσε ὁ κ. Ουόλστον, δὲν πρέπει νὰ ριφικινδυνεύσουμε οὔτε ἀπὸ τὴν μιά ἀκτὴ, οὔτε ἀπὸ τὴν ἄλλη, γιὰ ὅπως νὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μέλλουσα ἀποικία μας θὰ γίνῃ ἀνάγκη ν' ἀπλωθῇ κι' ἐξῶ ἀπὸ τὴν Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, προτιμώτερο μοῦ φαίνεται νὰ ἐξερευνησοῦμε τὸ ἐσωτερικὸ παρὰ νὰ κάμουμε τὸ γύρο.

— Καὶ πρὶν γυρίσῃ ἡ κορβέττα, ἐπρόσθεσε ὁ Ἑρνέστος. Κατὰ τὴ γνώμη μου μάλιστα, καλύτερα θὰ ἦταν νὰ περάσουμε τὸ Φραγμό, νὰ διασχίσουμε τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ καὶ νὰ φθάσουμε ἐπὶ ὡς τὰ βουνὰ πού φαίνονται ἀπὸ τὰ ὑψώματα τοῦ Ἐμπερφυρτ.

— Σὰς φάνηκαν πολὺ μακρισμένα; ρώτησε ὁ κ. Ουόλστον.

— Ναί... καμμιά δεκαπενταριά λεῦγες, ἀποκρίθηκε ὁ Ἑρνέστος· μόλις διακρίνεται ἡ ράχη τους γαλάζια στὸν ὀρίζοντα.

— Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ Ἑρνέστος ἔκαμε κηλόα ἓνα σχέδιο ταξιδιοῦ, εἶπε ἡ Ἄννα Ουόλστον, χαμογελώντας.

— Τὸ ὁμολογῶ, Ἄννα, ἀποκρίθηκε ὁ νέος· καὶ δὲν βλέπω μάλιστα τὴν ὥρα νὰ κάμω ἓνα πιστὸ χάρτη τῆς Νέας-Ἐλβετίας μας...

— Φίλοι μου, εἶπε τότε ὁ κ. Ζερμάττ, ἴδου τί προτείνω, γιὰ ν' ἀρχίσουμε νὰ ἱκανοποιῶμε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀγαπητοῦ μας Ουόλστον.

— Τὸ δεγόμεστε ἐκ τῶν προτέρων! τὸν ἔκαψε ὁ Τζάκ.

— Στάσου λοιπόν, ἀνυπόμονε!.. Θὰ περάσουν καμμιά δωδεκαριά ἡμέρες, πρὶν ἀρχίσουν οἱ ἐργασίες τοῦ δευτέρου θερισμοῦ πού θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν ὅλους. Ἀπ' αὐτὲς, μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσουμε πέντ' ἔξη, γιὰ νὰ ἐπισκεφθούμε ἓνα μέρος τοῦ νηιοῦ πρὸς τὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ.

— Μὰ τότε, παρετήρησε ἡ κυρία Ουόλστον διαστακτικὰ, ἐνῶ ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ Τζάκ, ὁ Ἑρνέστος κι' ὁ ἄντρας μου θὰ ταξιδεύουν, ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ Ἄννα κι' ἐγὼ θὰ μένουμε μόνες στὸ Φελσενχάιμ;

— Ὅχι, κυρία Ουόλστον, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἡ πινάσσα μᾶς χωρεῖ καὶ ἂς μᾶς πάρῃ ὅλους.

— Πότε φεύγουμε; φώναξε ὁ Τζάκ. Σήμερα;..

— Γιατί ὄχι χθές;.. ἀποκρίθηκε γελῶντος ὁ κ. Ζερμάττ.

— Ἀφοῦ ἐξερευνήσαμεν ὡς τώρα τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὄρμου τῶν Μαργαριτῶν, εἶπε ὁ Ἑρνέστος καλύτερο θὰ ἦταν, νομίζω, ν' ἀκολουθήσουμε τὸ ἀνατολικὸ ἀκρογιάλι. Ἡ πινάσσα νὰ πάῃ κατ' ἐὺθεῖαν στὸν ὄρμο τοῦ Σιφία καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο της κατεβαίνοντας πρὸς τὰ μεσημβρινά. Ἴσως θ' ἀνακαλύψουμε καὶ τὸ στόμιον κανενὸς ποταμοῦ καὶ θὰ δοκιμάσουμε νὰ τὸν ἀναπλεύσουμε.

— Πολὺ καλὴ ἰδέα! ἐπιδοκίμασε ὁ κ. Ζερμάττ.

— Ἐκτός ἀν θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ κάμουμε τὸ γύρο τοῦ νηιοῦ, παρετήρησε ὁ κ. Ουόλστον.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

Ἦταν μολωμένοι γιὰ μιὰν ἀσήμαντὴ αἰτία. Τοῦ κακοῦ φώναξαν οἱ γονεῖς τῶν νῶ ξαναγίνουν φίλοι. Αὐτοὶ τίποτα! Ἐνένας δὲν ἤθελε νὰ προσέσῃ τοῦ ἄλλου τὸ θεωροῦσαν ζήτημα φιλοτιμίας. Νόμιζαν ὅτι θὰ ἐξελέγῃ ἡ φιλοτιμία τοῦ ἐξοχότερου κανέναν πρῶτος συγγνώμη. Κι' ἐξοχότερος ἐξακολουθοῦσε.

Κι' ἓνα παιδάκι — ἀγγελικὴ ψυχὴ — ὁσος καὶ τῶν δύο, τοὺς εἶδε χωρισμένους, ἀφῆκε, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ. Στὸ πρῶτό του ζωγραφηθῆκαν κατὰ σειρὰ ἀσκήρια, λύπη κι' ἀπόφαση. Πῆρε τὸ χεῖρ ἐνός, τὸν ἔσυρε πρὸς τὸν ἄλλο, πῆρε τὸ χεῖρ τοῦ ἑνός, τὰ ἔνωσε καὶ φώναξε: «Φιλιώθητε! Φιτάνει πιά! μὴ μὲ κάτῃ νὰ λυπηθῶ περισσότερο!»

Κι' ἀμέσως — ὡ, παντοδυναμία τῆς παιδικῆς καρδίας! — ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔπαιον μαλώματα καὶ συμβουλὲς μεγάλων, ἐπαράπονο παιδιοῦ ἐνέργησε θαυματοῦρ. Κι' οἱ τρεῖς φίλοι δὲν ξαναχώρισαν.

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΟΛΕΘΡΙΑ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ

Δράμα μονόπρακτο

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, 10 ἐτῶν

ΙΩΑΝΝΑ, 18 ἐτῶν

ΑΝΔΡΕΑΣ, 16 ἐτῶν

ΚΟΣ ΜΑΡΒΙΑΔΗΣ, θεὸς τους, 40 ἐτῶν

Κα ΛΑΤΟΥΡΗ, 50 ἐτῶν.

Μιά Γάτα.

Ἡ σκηνὴ παριστάνει τραπεζαρία. Ἡ τὸ βάθος μεγάλο παράθυρο, ἀπὸ ὁποῖον φαίνεται μιά ἀκρογιάλια.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Κ. ΜΑΡΒΙΑΔΗΣ, ΙΩΑΝΝΑ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ καὶ ἡ Γάτα.

Κ. ΜΑΡΒΙΑΔΗΣ. (βάζει τὸ καπνολοῦ τοῦ κι' ἐτοιμάζεται νὰ βγῇ ἐξ ὧν.)

— Λοιπόν, Μαργαρίτα, νὰ θυμᾶσαι σοῦ παραγγέλλω. Καὶ πρὸ πάντων μὴν πᾶς μονάχη στὴν ἀκρογιάλια ἐν συνηθίσει νὰ κάνῃς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Καλὰ, θεοῦλη μου.

Κ. ΜΑΡΒ. — Καλὰ, θεοῦλη μου. εὐκολο νὰ τὸ λές, μόλις ὅμως ὁ θεὸς λησ φύγη, ξεχνοῦμε καὶ παραγγέλλοι ὑποσχέσεις καὶ περτ... ἀνέπνοια.

ΜΑΡΓ. — Εἶναι τόσο ὥμορφα σ' ἀκρογιάλι! καὶ τόσο... σὲ τραβᾷ!.. ὅσο διασκεδάσεις νὰ τρέχῃς μετὰ τὰ ματα! Τὰ κυνηγᾷς, σὲ κυνηγοῦν, καὶ γὰρ νὰς στὸ σπῖτι μετὰ τὰ μάγουλα καὶ μετὰ τὴν γέμματα ἀλάτι, καὶ μετὰ τὴν πού νὰ καταβροχθίσῃς ὅλα τὰ γλυσματὰ τῆς Ἀνέτας!

Κ. ΜΑΡΒ. — Ναί, μὰ κάποτε, συγχισμένο παιδί, τὰ κύματα σ' ἀρπάζουν, καὶ σὲ παρασύρουν μακριὰ καὶ σὲ ξαναφέρνουν πίσω...

ΜΑΡΓ. (χωρὶς νὰ πεισθῇ). — Νὰ μὰ ὅταν κάνῃς ἓνα νητάκι, ἓνα ὠρὸ νητάκι, δὲν ὑπάρχει πιά κίνδυνος.

Κ. ΜΑΡΒ. — Ἐνὰ νητάκι ἀπὸ

μο, ψηλὸ ἓνα μέτρο, πού ἡ θάλασσα τὸ καταπίνει σὲ πέντε λεπτά καὶ σκεπάζει καὶ σένα τρία πόδια 'πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου! Μὰ ἄρκετὰ εἶπαμε, Μαργαρίτα, δὲν θὰ πᾶς στὴν ἀκρογιάλια χωρὶς κανέν' ἀπὸ μᾶς. (Τυρνᾷ πρὸς τὴν Ἰωάννα πού κάθεται σὲ μιά πολυθρόνα καὶ φαίνεται βυθισμένη σὲ βαθιὲς σκέψεις.) Ἰωάννα, πρόσεχε καλὰ αὐτὴ τὴν μικρή, γιατί εἶναι σὰν τὸ χέλι, πού κλυστοῦ ἀπὸ τὰ χέρια.

ΙΩΑΝΝΑ (ἀποροφρημένη). — Καλὰ, θεῖε μου.

Κ. ΜΑΡΒ. — Μὰ τί ἔχεις καὶ φαίνεται ἐπὶ λυπημένη;

ΙΩΑΝ. (μετὰ δάκρυα). — Γιὰ κοίταξε, θεῖε μου. (Δείχνει τὴ γάτα πού εἶναι πλαγιασμένη σ' ἓνα μαξιλάρι.) Δὲν εἶναι λυπηρὸ θέαμα;

Κ. ΜΑΡΒ. — Τί εἶναι; μιά γάτα πού κοιμάται;

ΙΩ. (αἰσθηματικὰ). — Μιά γάτα πού ὑποφέρει. Μία δυστυχισμένη γάτα πού τὴν περιμάζεψα ἐγὼ καὶ εἶναι τόσο ἀδύνατη, πού μόλις μπορεῖ νὰ νοῖξῃ τὰ μάτια της!

Κ. ΜΑΡΒ. — Δὲς της λίγο γάλα καὶ βγάλ' τη, ἐξῶ' ἔχουμε μιά καὶ φθάνει.

ΙΩ. (ἐκτετυκῶς). — Κι' ἐγὼ θεῖε, εἶναι τόσο νοστιμμένη!

Κ. ΜΑΡΒ. — Εὐαίσθητη ἀνεψιά μου, μάθε ὅτι μιά γάτα κοστίζει ἀπάνω-κάτω μιά πεντάρα τὴν ἡμέρα, δηλαδὴ δεκαοκτὼ δραχμὲς τὸ χρόνο. Μ' αὐτὸ τὸ πῶς ντύνεις ἓνα μούτσο ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

ΙΩ. — Ποτὲ δὲν θὰ βαστάξῃ ἡ καρδιά μου νὰ διώξω αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο πλάσμα.

Κ. ΜΑΡΒ. — Παιδί μου, ἀν ἡ Μαργαρίτα εἶναι πολὺ ἐλαφρόμυαλη, ἐσὺ ἔχεις ἓνα ἄλλο ἐλάττωμα· εἶσαι εὐαίσθητη εἰς ἄκρον! Καὶ τὸ ἄκρον, βλέπεις, σὲ κανένα πράγμα δὲν εἶναι καλόν. Μὴ θέλεις νὰ μιμηθῇς τὴν γειτόνισσάν μας, τὴν κυρία Λατούρη, πού τὰ χάνει ὅταν ἰδῇ μιά τσουγγρανιά καὶ κλαίει μετὰ ἀληθινὰ δάκρυα ὅταν σκοτώνουν μιά μύγα. Ὅσες γυναῖκες ἔχουν αὐτὸ τὸ φυσικόν, εἶναι ἀηδία. Λιγοθυμοῦν ὅταν σὲ ἴδουν νὰ συγκινηθῇ, καὶ ὅμως ἀν τοὺς ζητήσεις μιά ἀληθινὴ ἀποδείξι ἀποσιώσῃς, δὲν ξέρουν τίποτα. Αὐτὲς πού λένε μεγάλα λόγια γιὰ τὸ τίποτα, καὶ λυώνει ἡ ψυχὴ τους γιὰ μιά γάτα, πόση ἀδιαφορία καὶ ἐγωισμὸ κρύβουν μέσα τους!

ΙΩ. — Ὡς μου, εἶστε πολὺ αὐστηροὶ γι' αὐτὴν τὴν καϊμένη τὴν κυρία Λατούρη!

Κ. ΜΑΡΒ. — Εὐχομαι νὰ ζήξῃ καλότερα ἀπὸ τὴν εἰκόνα μου. Μ' ὅλα ταῦτα, δὲν τὴν βλέπω μετὰ καλὸ μάτι πού ἔρχεται ἰδῶ. Οἱ ὑπερβολὲς της ἀρέσκει, καὶ

ἀν δὲν ἤμουν ἐγὼ, ἡ ψευτοευσθησιότητά θὰ ἐπνιγε στὴν καρδιά σου τὴν καλὴ καὶ γενναία εὐαίσθησιότητά. (Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΙΩΑΝΝΑ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, ἡ Γάτα.

ΜΑΡΓ. — Ἀς δοῦμε τὴ γάτα της! (Στρέφεται.) Οὐ! τί ἀσχημὴ πού εἶναι!

ΙΩ. — (πειραγμένη). — Τί ἔχει; νὰ κάνῃ, ἄσπ' ὑποφέρει;

ΜΑΡΓ. — Μὰ βέβαια πού αὐτὸ δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ ὑποφέρει, τὸ νὰ εἶναι ἀσχημὴ!

ΙΩ. — Δὲν ξέρεις τί λές.

ΜΑΡΓ. — Δὲ σ' ἐμποδίζω νὰ τῆς δώσης γάλα. Ὅχι πῶς μάλιστα νὰ σοῦ φέρω ἀν ἔχῃ ἀκοιμή στὴν καταρόλα· μὰ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ λέω πῶς εἶναι μιά παληογάτα.

ΙΩ. (θυμωμένη). — Εἶσαι μιά πεισματάρη, καὶ θὰ μάρωττήσης μετὰ τίς βλακείες πού λές.

ΜΑΡΓ. (μετὰ πονηρίαν). — Ἀν ἄρρωστήσης, θὰ μοιραστῇς τὸ γάλα μετὰ τὴν γάτα σου!

ΙΩ. (θυμωμένη). — Τιάυθάρης! Πήγαινε σὲ μιά γωνιά, παληοπαῖδο.

(Ἡ Μαργαρίτα ὑπακούει κλαίοντας)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Κα ΛΑΤΟΥΡΗ, ΙΩΑΝΝΑ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ σὲ μιά γωνιά.

Κα ΛΑΤΟΥΡΗ. (εἰσέρχεται σκορπάζει γύρω της μιά δυνατὴ μυρωδιὰ αἰθέρος). — Καλὴμέρα, Ἰωάννα. Μὰ τί τρέχεις λοιπόν, φαίνεσαι καταταραγμένη καὶ ἡ Μαργαρίτα κλαίει. Καϊμένη μὲ κρούλα, αὐτὸς ὁ κακὸς θεὸς θὰ τὴν τιμώρησῃ!

ΜΑΡΓ. — Καθόλου, κυρία, ἡ Ἰωάννα μετὰ τιμώρησε, γιὰ μιά γάτα!

ΙΩ. (δραματικὰ, δείχνοντας τὴ γάτα). — Ἰδὲτε, κυρία, ἐστὶς πού εἶστε καλὴ!

Κα ΛΑ. (γονατίζει μπροστὰ στὸ μαξιλάρι πού εἶναι πλαγιασμένη ἡ γάτα). — Μέριστε ὅσες! μὰ δὲν ἔχει πνοή. Τί λές, Ἰωάννα μου, νὰ τὴν τυλίξω μετὰ ζεστὴ φανέλλα;

ΙΩ. — Νὰ μιά, πῶς νὰ τὴν ζεστάνω. (Πλησιάζει τὴν φανέλλα στὴ φωτιά καὶ ξεφωνίζει) Αἱ!..

Κα ΛΑ. — Τί ἔχεις;

ΙΩ. — Κρίνομαι!

Κα ΛΑ. (σὰν τραλλι). — Ὡς μου! καϊμένη μικρή, θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν τριμάρα μου! (Λιγοθυμᾷ. Ἐνῶ ἡ Ἰωάννα προσπαθεῖ νὰ τὴν συνεφέρει, ἡ Μαργαρίτα, πού δὲν τὴν προσέχουν, φεύγει σιγά-σιγά.)

ΙΩ. — Εἶστε καλύτερα, κυρία;

Κα ΛΑ. — Ναί, εὐχαριστῶ, ἀγαπητή μου παιδί, μὰ τράμαξα πολὺ πού σ' ἔδωκα μέσα στὶς φλόγες! Τώρα ἂς περιποιηθῶμε τὴν καϊμένη τὴν ψίφια. (Τυλίγουν τὴ γάτα μετὰ τὴν φανέλλα καὶ τὴν βάζουν σὲ μιά γωνιά.)

νέλλα καὶ τὴν βάζουν πάλι στὸ μαξιλάρι).

Κα ΛΑ. — Τώρα πρέπει νὰ σ' ἀρῇσω, Ἰωάννα· ὁ παπαγάλος μου εἶναι συναχωμένος καὶ πρέπει νὰ τοῦ ἐτοιμάσω ἓν' αὐγόν. Μὴν ἀνησυχεῖς, θὰ ξανάλθω σὲ λίγο. (Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Εἰσέρχεται ὁ Ἀνδρέας τραγουδώντας)

ΙΩ. — Σοῦτ! σοῦτ! Δὲν ξέρεις λοιπόν πῶς εἶν' ἐδῶ μιά γάτα πού ξεφυχᾷ! Νά, ἡ χοντρή σου ἡ φωνὴ τὴν ἔκαμε κι' ἀνατινάχτηκε!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Διάβολο, ἔχει πολὺ λεπτὰ νεύρα, τὸ ζωάριο!

ΙΩ. (νευρική). — Ὡ! ἐπὶ κι' ἡ Μαργαρίτα ἔχετε καρδιὲς ἀπὸ πέτρα· τὸ ἴδιο καὶ ὁ θεὸς μας, πού μοῦ εἶπε κατηγορηματικῶς νὰ πετάξω ἐξῶ τὸ δυστυχισμένο τὸ ζῶν!

ΑΝΔΡ. — Ναί, ξέρουμε πῶς δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον παρὰ μιά γυναῖκα εὐαίσθητη· ἡ κυρία Λατούρη! Τρέχω νὰ τὴν φωνάξω! Ὅχι συνεννοηθῇτε, θὰ δώσετε καμμιά λιχουδιά στὴν ἐτοιμοθάνατη καὶ θὰ τὴν κάμετε νὰ τὰ τινάξῃ πιὸ γρήγορα. Μὰ θὰ ἔχετε τουλάχιστο ἡσυχία τὴν συνείδηση πῶς κάματε τὸ χρέος σας... σὲ μιά γάτα!

ΙΩ. (ἀναπηδῶν). — Ὀυρανέ!

ΑΝΔΡ. — Μὴ τ' εἰναι λοιπόν; Ὅλοι τινάζονται καὶ πηδοῦν ἐδῶ μέσα!

ΙΩ. (ἀπελπισμένη). — Μὰ ψόρισε! Τελείωστε, ἡ καρδιά της δὲν κτυπᾷ πιά! (Ἀρχίζει τὰ κλάματα.)

ΑΝΔΡ. — Ἄλλο πάλι αὐτό! Εὐκόλα τάχεις τὰ δάκρυα! Ἄν τὴν εἶχες ἀναθρέψῃ ἐσὺ, ἀν ἦσουν συνηθισμένη μετὰ χάδια της, τὸ παραδέχομαι· μὰ γιὰ μιά ξένη γάτα νὰ κλαῖς σὰ νὰ μᾶς ἔχασες ὅλους, εἶναι ὑπερβολικόν!.. (Σιωπὴ). Ἐμπρός, ἀρῇτέ με νὰ τὴν σηκώσω ἀπ' ἐδῶ, θὰ εἶναι πολὺ καλὰ μετὰ τὴ θάλασσα!

(Ἐτοιμάζεται νὰ πάρῃ τὴ γάτα· ὁ κ. Μαρβιάδης εἰσέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΙΩΑΝΝΑ, ΑΝΔΡΕΑΣ, Κ. ΜΑΡΒΙΑΔΗΣ

Κ. ΜΑΡΒ. — Ποῦ εἶναι ἡ Μαργαρίτα;

ΙΩ. — Ἐκεῖ, στὴ γωνιά πού τὴν ἔβαλα γιὰ τιμωρία, θαρρῶ... (Πηγαίνει στὴ γωνιά πού ἦταν ἡ Μαργαρίτα.) Μπα! δὲν εἶναι πιά!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(Ἐπεται τὸ τέλος.) Κ.Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΙΟΛΕΤΤΕΣ

Σεμνά, δειλά, δὲ μοιάζετε τὰ ῥόδα, ἐστὶς, τὰ κρίνα· μέσ' σ' τὴν πυκνὴν σας φυλλωσιά, σ' τὸν ἥλιο, σ' τὴν δροσιάν σας, κρυφὰ-κρυφὰ, νὰ μὴ σὰς δῇ οὔτε τοῦ ἡλίου ἀκτίνα, ἀνθίζετε καὶ σβύνετε, πνιγμένα σ' τ' ἀρωμὰ

ΑΘΗΝΑ· ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΖΗΤΗΜΑ

Αγαπητοί μου

ΝΑΣ φίλος μου, ο Γιώργος ο Παριζιάνος που μένει στο Παρίσι, έγραψε στη «Διάπλασι» την άποψή του πως οι Γάλλοι κι' οι

Γερμανοί άπόφοιτοι των Γυμνασίων ξέρουν τόσα πράγματα, έφ' οι Έλληνες, στόν ίδιον καιρό, δεν μαθαίνουν καλά-καλά ούτε τη γλώσσα τους. Κι' ή «Διάπλασις» του άπαντησε στην Άλληλογραφία, ότι μπορεί να φταίη κι' ή ελληνική γλώσσα, που είναι πολύ δύσκολη κι' άπαιτεί καιρό και κόπο για να τη μαθη κανείς· αλλά ότι ο κυριώτερος λόγος του φαινομένου είναι ή έλλειψη σοβαρής, άληθινής φιλομαθείας από τόν Έλληνα μαθητή. — Ένας άλλος φίλος μας, ο Μέλλων Συγγραφέας, είδε αυτή την άπάντηση και διαμαρτύρεται με γράμμα του σέ μένα. "Οχι, λέγει, φιλομάθεια έχει και τό έλληνόπουλο· άλλ' άποστρέφεται το σχολαστικισμό που βασιλεύει στα σχολεία. Αυτός τόν άφίνει άμαθ'· γιατί αυτός του άπαρτ' όλες τις ώρες με «συντακτικές παρατηρήσεις», με «κατηγορηματικές μετοχές», με «σύστοιχα άντικείμενα», κι' άλλα τέτοια περιττά.

Και πρώτα-πρώτα παρατηρώ, ότι αυτά δεν είναι περιττά καθόλου! Άδύνατο να καταλάβη κανείς άρχαία συγγραφέα χωρίς λεξικό, γραμματική και συντακτικές παρατηρήσεις, με «κατηγορηματικές μετοχές», με «σύστοιχα άντικείμενα», κι' άλλα τέτοια περιττά. Και πρώτα-πρώτα παρατηρώ, ότι αυτά δεν είναι περιττά καθόλου! Άδύνατο να καταλάβη κανείς άρχαία συγγραφέα χωρίς λεξικό, γραμματική και συντακτικές παρατηρήσεις, με «κατηγορηματικές μετοχές», με «σύστοιχα άντικείμενα», κι' άλλα τέτοια περιττά.

Ναι, μια δλοκληρή ώρα ο καλός μας Γυμνασιάρχης, — Βασίλης Γράβιρης τόνονμά του, — μ' άς έξηγούσε τί έλεγαν οι λίγες εκείνες σελίδες που διχάζαμε την ήμέρα. Το ίδιο μ' άς έκανε κι' ο καθηγητής των Λατινικών με τόν Όράτιο ή με τό Βιργίλιο· τό ίδιο κι' ο καθηγητής των Γαλλικών με τόν Κορνέλιο ή με τό Ρακίνα. Φυσικά, ή έννοια των συγγραφέων, ή αίσθητική άνάλυση των έργων, μού άρεσε και μ' έν-

διέφερε περισσότερο. Άλλά με μεγάλη μου ευχαρίστηση καταγινόμεν και στη γραμματική, γιατί ήξερα, γιατί έδλεπα, ότι ή μία ήταν άδύνατη χωρίς την άλλη. "Όταν δηλαδή δεν έκανα πρώτα τη σύνταξη και την τεχνολογία, όταν δεν έυρίσκα στο λεξικό τη σημασία κάθε λέξης, κάθε μορίου, μού ξέφυγαν όλες οι λεπτότητες της γλώσσας, του ύφους, του νοήματος, της ιδέας, της ευμορφίας.

Μού είναι άδύνατο τώρα να παραδεχθώ πως δεν γίνεται τό ίδιο και στα ξένα σχολεία! Μήπως δεν μαθαίνουν κι' εκεί, εκτός από τη γλώσσα τους, κι' λατινικά; Μήπως όλ' αυτά τα σχόλια στους άρχαίους συγγραφείς, που άποτελούν τόν λεγόμενο σχολαστικισμό, δεν μ' άς έρχονται άπο την Εύρώπη; Μά βέβαια που ή γραμματική και τό συντακτικό δεν είν' έφεύρεση νεοελληνική! Δεν κάνομε κι' εδώ, παρά ό,τι κάνομε στη Γαλλία, στη Γερμανία, στην Άγγλία, παντού. Κι' οι διανοές στόν τρόπο της διδασκαλίας είναι τόσο μικρές, ώστε μόνες τους δεν άρκούν να εξηγήσουν πως ένεξ' οι άπόφοιτοι των Γυμνασίων ξέρουν άπ' όλα κι' εδώ οι δικοί μας σχεδόν τίποτε. Παραδέχομαι, άν θέλετε, πως οι ξένοι καθηγητοί μπορεί να εξηγούν, ν' αναλύουν τόν Σοφοκλή ή τόν Ρακίνα κάπως καλύτερα άπο μερικούς δικούς μας· παραδέχομαι ακόμα πως δίνουν τα πρωτεία στην αίσθητική. Φαντάζεσθε όμως πως ό ξένος μαθητής, ό σφόδς, βγαίνει άπό τό Γυμνάσιο χωρίς να ξέρη παρά μόνο τόν έννοια, την ιδέα της «Φαίδρις» ή τού «Οιδίποδος Τυράννου»; "Οχι, όχι! ξέρει και τις λέξεις, και τα συντακτικά σχήματα, και τις κατηγορηματικές μετοχές, και τα σύστοιχα άντικείμενα κι' όλα! Άλλοιώς δεν θάταν πολύ πιο σοφός άπό μία μοδιστρούλα, που θ' ά μπορούσε να διαβάσει κι' αυτή, σε μετάφραση, μία άρχαία τραγωδία και ν' ά ξέρη άπάνω-κάτω τί λέει...

Γι' αυτά όλα συμφωνώ με τη «Διάπλασι». "Ο «τρόπος της διδασκαλίας» δεν εξηγεί τό φαινόμενο κι' ό «σχολαστικισμός» δεν είναι παραμιά πρόφαση. "Όσα παιδιά έχουν άληθινή επιμέλεια, σοβαρή φιλομάθεια, μαθαίνουν και στα δικά μας Σχολεία λαμπρά κι' έξακολουθούν να μαθαίνουν στο σπίτι τους λαμπρότερα. Άλλά τα παιδιά αυτά, στόν τόπο μας, είναι άκόμα λίγα. Τα περισσότερα δεν άγαπούν με την καρδιά τους τη σπουδή, δεν ένδιαφέρονται πραγματικώς για τα ύψηλά και τα μεγάλα. Κοιτάζουν μόνο πως να γελάσουν τόν καθηγητή τους και τόν ένυτό τους και να πάρουν όπως όπωσ' ένα βαθμό, ένα χαρτί, για να γελάσουν ύστερα και την κοινωνία πως βγήκαν γραμματισμένοι, ενώ βγήκαν άγράμματοι. Μην κοιτάζετε τους. έξυτους σας. Έσείς, οι τυδρομηταί μας, είσθε παιδιά και κορίτσια

άπο τό λίγα, τα έξαιρετικά. — Μά τόσες χιλιάδες; θα πητε... — Μά δεν είσθε καθόλου πολλοί! "Ο Έλληνισμός έχει τουλάχιστο δυό εκατομμύρια μαθητές και μαθήτριες, κι' οι πεντακόσιες χιλιάδες είναι παιδιά-εύπορα, που θα μπορούσαν όλα, άν είχαν τόν κόπο, να παίρνουν τη «Διάπλασι». Γιατί ή «Διάπλασις», ξέρετε, είναι ή λυδία λίθος της επιμελείας και της φιλομαθείας: δεν την παίρνουν παρά μόνο έκλεκτά παιδιά· ή άφρόκρεμα, να πούμε, του ελληνικού μικροκόσμου. Και τα έξαιρετικά αυτά παιδιά δεν είνε ούτε δεκά χιλιάδες μέσα σε δυό εκατομμύρια! Βλέπετε λοιπόν τί μικρή μειονοψηφία που άποτελείτε; Και καταλαβαίνετε πόσο είναι άκόμα πίσω ή πλειονοψηφία;

Πολύ φυσικό! Τετρακόσια χρόνια ό τόπος αυτός έζησε σε μαύρη, σκληρή σκλαβιά, σκοτεινός κι' άγράμματος, και μόλις έχει έκατό χρόνια που λευθερώθηκε και ζή άνθρωπινά. Ένώ οι Γάλλοι, οι Γερμανοί, οι Άγγλοι, πολλοί αιώνες τώρα χαίρουνται άδιάκοπα την έλευθερία τους. Αυτός είναι ό λόγος που τα καίμένα τα Έλληνόπουλα δεν άναπτύχθηκαν άκόμα σαν τα ξένα παιδιά και δεν έχουν τό μεγάλο ζήλο και τό μεγάλο πόθο της σπουδής, που μαζί με την επιμέλεια, τη φιλοπονία, την άντοχή ή στη σοβαρή μελέτη και τη σχετική ευσυνειδησία, είναι τό γνώρισμα του πολιτισμένου.

Άλλά, καθώς σ' άς είπε κι' ή «Διάπλασις», προσδεύουμε 'ς όλο, προσδεύουμε και 'ς αυτό. Άπό χρόνο σε χρόνο, οι τάξεις των έλλεκτών παιδιών πυκνώνουν. Και γρήγορα θάλλ' η καιρίς που σε τίποτα δεν θα ζηλεύουμε τους ξένους. Τα Έλληνόπουλα θα τελειώνουν τότε τό Γυμνάσιο και θα ξέρουν όσα κι' οι συνομήλικοί τους Γερμανοί, Γάλλοι, Άγγλοι. Αυτό που σήμερα τό κατορθώνουν λιγοστοί, θα τό κατορθώνουν τότε όλοι.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Κάποτε, ή δυσπιστία που προκαλείται στην ψυχή μας για μερικούς, όχι και τόσο διαυγείς χαρακτήρες, παίρνει έντελώς άσυνείδητα, τη μορφή της πιο παράφορης στοργής.

Η τέχνη που δεν επιδιώκει να κάμη άνεκτότερη τη ζωή κι' ευτυχέστερα τα άτομα, δεν έχει κανένα λόγο να ύπάρχη.

Όρατο δεν είναι παρά τό άληθινό. Και τό άληθινό βρίσκεται 'στη ζωή όπως και 'ς την επιστήμη. Άληθινό 'ς τη ζωή είναι ό,τι γερό, τίμιο και τέτατο που να γεννά ή την ευτυχία εκείνη που ακολουθείται άπ' όλων την άγάπη και κρατεί τό φθόνο πολύ μακρυά της.

Ε. Κ.

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕCΤΟΡ ΜΑΛΟΤ
[Βραβευμένο άπό την Γαλλ. Άκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΤ'. (Συνέχεια)

— Πώς έμάθατε λοιπόν, ότι έπρεπε να έλθετ' εδώ;

— Όσο πιο σύντομα μπορούσα, του διηγήθηκα την ιστορία. Γιατί βιαζόμουν να τού κάμω κι' εγώ μερικές έρωτήσεις, μια προπάντων που μ' άκαίγε τα χείλη αλλά δεν έπρόφθασα.

Χρειάστηκε να διηγηθώ άκόμη πως με μεγάλωσε ό Μπαρμπερής, πως μ' έπούλησε στο Βιτάλη, πως, μετά τό θάνατο του κυρίου μου, μ' έπηρε ή οικογένεια Άκκέν και τέλος πως, άφού ό πατέρας φυλακίστηκε για χρέη, εγώ έβρινα πάλι «πλανοδιος μουσικός».

Ένώ μιλούσα, ό κύριος κρατούσε σημειώσεις και μ' έκοίταζε μ' ένα τρόπο που με στενοχωρούσε. Πρέπει όμως να προσθέσω, ότι τό πρόσωπό του ήταν τραχύ και τό χαμόγελό του είχε κάτι τό πονηρό.

— Κι' αυτό τό παιδί τί είπαι; είπε δείχνοντας τό Ματτί με την άκρη της σιδερένιας του πέννας, σαν να τού έρριχνε βέλος.

— Είναι φίλος μου, σύντροφος, άδελφός...

— Πολύ καλά· άπλη γνώριμία τού δρόμου, δεν είν' έτσι;

— Τί λέτε! άγαπιόμαστε περισσότερο κι' άπό άδελφια...

— Δεν άμυθάλλω.

Επιτέλους ήλθε ή στιγμή να κάμω κι' εγώ την έρώτησή μου:

— Η οικογένειά μου, κύριε, μένει στην Άγγλία;

— Βεβαιότατα! Κι' εδώ μάλιστα, στο Λονδίνο.

— Ότε μπορώ να την ιδώ;

— Πώς όχι; Σε λίγο θα είσθε μαζί της. Θα σ' άς στείλω τώρα με άνθρωπό μου.

Κι' έκτύπησε τό κουδούνι.

— Άκόμη μία λέξη, κύριε, σ' άς παρακαλώ. Έχω πατέρα;

Μολ' άπόρρεσα, άπό τη συγκίνηση, να προσφέρω αυτή τη λέξη.

— Βεβαιότατα! Κι' όχι, μόνο πατέρα, αλλά και μητέρα, κι' άδελφούς, κι' άδελφές.

— Άχ, κύριε!

Μά ή πόρτα άνοιξε κι' άναγκάστηκε ν' άφήσω τις διαχύσεις. Μόνο που κοίταξα τό Ματτί με δακρυσμένα μάτια. Ό κύριος μίλησε άγγλικά στόν άν-

θρωπο που μπήκε και κατάλαβα ότι τού έλεγε να μ' άς οδηγήσ.

Σηκώθηκα για να εύοι.

— Ά, έλησμόνησα, έκαμε ό κύριος. Τόνονμά σας είναι Δρίσκολλ. Έτσι όνομάζεται ό πατέρας σας.

Μ' όλη του την άσχημιά, μού ήλθε ά τόν άγκαλιάσω και να τόν φιλήσω. Άλλά δεν έπρόφθασα. Μ' άς έδειξε με τό χέρι την πόρτα και βγήκαμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΤ'

Η οικογένεια Δρίσκολλ.

Ό υπάλληλος τού γραφείου, που διατάχθηκε να με οδηγήσ στους γονείς μου, ήταν ένας γεροντάκος ζαρωμένος, ξεραγκιανός, σκεθρωμένος, με μαύρη φορεσιά, τριμμένη και γυαλιστερή άπό την πολυκαιρία, και με άσπρη γραβάτα. Άμα βγήκαμε έξω, έτριψε τα χέρια του δυνατά, κάνοντας τις άρθρώσεις του όλες να τρίζουν, κούνησε τα πόδια του

έμαθα πως τάμαξια αυτά στην Άγγλία λέγονται κάμπ.

Μ' άς άνέβασε στο κάμπ, που μπροστά ήταν άνοιχτό, κι' άπό μία στρογγυλή θυρίδα της κουκούλας, έπιασε όμιλία με τόν άμαξά. Πολλές φορές άκουσα τις λέξεις Μπέναλ-Γκρήν, κι' έσκέφθηκα ότι έτσι θα λεγόταν ή συνεικία, όπου κατοικούσαν οι γονείς μου. Ήξερα, ότι γκρήν άγγλικά σημαίνει πράσινο κι' έραντάστηκα άμέσως μια συνοικία με ώμορφα δένδρα, διαφορετική άπό εκείνες που περάσαμε ως τώρα, ένα κομψό σπίτι σε μεγάλο δρόμο ή σε πλάτωμα, τριγυρισμένο άπό δένδρα.

Η συνομιλία μεταξύ τού οδηγού μας και τού άμαξά ήταν ζωοή και μακριά. Πότε ό ένας ψήλωνε ως τη θυρίδα, για να δώσ η εξηγήσεις· πότε ό άλλος έκανε σα να θέλε να πείσ άπό τό καθίσμα του

στην τρύπα εκείνη της κουκούλας, για να πη πως δεν καταλάβαινε τί τού ζητούσαν.

Ό Ματτίας κι' εγώ είχαμε στρυμωχθ' σε μία γωνία με τόν Κάπη στα πόδια μου· κι' έφ' άκούγα τη συζήτηση εκείνη, συλλογίζομεν πως ήταν πολύ περίεργο πράγμα να μην ξέρη ένας άμαξάς ένα τόσο ώμορφο μέρος σαν τό Μπέναλ-Γκρήν!.. Υπήρχαν λοιπόν πολλές πράσινες συνοικίες στο Λονδίνο; Άπ' ό,τι είχα ιδ' ως τώρα, φανταζόμουν πως οι περισσότερες ήταν μαύρες.

Τρέχαμε αρκετά γρήγορα σε δρόμους πλατείς, έπειτα σε στενούς, έπειτα 'ς άλλους πλατείς, μά χωρίς να βλέπουμε σχεδόν τίποτε γύρω μας, γιατί ή όμίχλη που μ' άς τύλιγε, ήταν πυκνή.

Έκανε κρύο, κι' όμως δυσκολευόμαστε να άναπνεύσουμε, σα να κάναμε πνιγνή ζέστη. Έννοώ έμεις, ό Ματτίας κι' εγώ, γιατί ό οδηγός μας φαινόταν πολύ ευχαριστημένος· μόνο που άνάσαινε βαθείά, με τό στόμ' άνοιχτό, σα να θέλε να ποθειύση πολύν άέρα στα πλεμόνια του και κάθε τόσο έτριβε τα χέρια του κι' ένέντωνε τα πόδια του. Μά πόσα χρόνια είχε μένει κλεισμένος κι' άκίνητος αυτός ό άνθρωπος;

Μ' όλη τη συγκίνηση που μού προέβαινε ή ιδέα ότι σε λίγη ώρα, σε λίγες στιγμές ίσως, θα άγκαλιάσω τόν πατέρα μου, τη μητέρα μου, τ' άδελφια μου, έχω και μεγάλη επιθυμία να βλέπω την πόλη που διασχίζουμε. Μήπως δεν είναι ό τόπος μου, ή πατρίδα μου;

(Έπεται συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Ν. ΜΑΜΑΚΗΣ
(Φωνή της Πατρίδος) έν Άθήναις. Β' Βραβ. 18ου Διαγ. Σε π. τού Συλλόγ. "Ελευθέρα Έλλάς" και Γ' Βραβ. Δημοσφ. τού 1918.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΕΛ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΣ
(Κύμα τού Λιγαίου) έν Άθήναις. Πρώτον Βραβείον 18ου Διαγωνισμού Δυσών Πνευματικών "Ασκήσεων".

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΙ ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ

ΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΠΑΡΑΒΥΡΟ ΟΤΑΝ ΒΡΕΧΗ

(Στὸ Νύσσην Ἄνον ἀφιέρωσι)

Οἱ στάλες τῆς βροχῆς πάνω στὰ στήματα κυλοῦν — Καὶ χάνονται μιά μιά καὶ ξαναέρχονται πάλι ἄλλες. — Κ' ἡ μιά πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη ὅλο κυλοῦνε ὡς νὰ γαθοῦν... — Καὶ βρέχει, βρέχει ἀκόμα θυμωμένη ἀγρία βροχή. — Κι' ἀπ' τὰ πολλὰ νερά ποὺ σκάδουνε σὲ πεζοδρόμια, — κι' ἀπὸ τὸ βοητὸ τοῦ ρυακιοῦ πῶς ξεχειλίστηκε, — Κάτω σὲ δρόμο μὲ κοκκινωπὸ νερό, — Θαρρεῖς ποὺ ἀκούεις μιά χλαλοὴ ποὺ τὰ νερά τὴν κάνουν.

Κι' ὅλο κυλοῦνε οἱ στάλες μέσ' στὸ θορυβιόναυτο. — Κυλοῦν ἥσυχα — ἥσυχα κι' ὀδυρβες αὐτές, — Μικρὲς μικρὲς σάν ἄστρα μακρινά, σάν ἀναμνήσεις, — Πὺξ ξύπνησαν, σάν εἶπανε καὶ φύγανε δειλές, — Σάν κάτι ὁμορφες ιδέες ποὺ ἔξαφνα φωτίζουν. — Τὸ νοῦ μας μ' ἕνα φῶς πούνα ὡς τοῦ φεγγαριοῦ γλωμό, — Καὶ πάλι ξάφνου σβύνουνε. — Καὶ πίσω τους τὸ πρωτὶνὸ σκοτάδι πάλι ἀφίονε. — Καὶ βρέχει, βρέχει ἀκόμα θυμωμένη ἀγρία βροχή. — Τόσο, ποὺ λές, ποτὲ πιά δὲ θὰ πάψῃ. — Κι' οἱ στάλες τῆς βροχῆς κρυφόνε πῶς τοὺς μιλούν. — Ἔτσι ποὺ ἀθόρυβες ἡ μιά πίσ' ἀπ' τὴν ἄλλῃ κυλοῦν.

! Τί ὁμορφα ἂν ἦταν ἡ ζωὴ μικροῦλα σὰ μιά στάλα, — Λιγούση, ἔτσι καὶ γλυκὰ σὲ σῶμα νὰ κυλᾷ. — Ἦσυχὴ αὐτὴ κι' ἀθόρυβη, ἐνῶ γύρω ὅλα τὰλλα — Βροντοῦνε κι' ἀγωνίζονται μέσα σὲ τρικυμίες.

Μικρὲς μικρὲς σάν ἄστρα μακρινά, σάν ἀναμνήσεις, — Πὺξ ξύπνησαν, σάν εἶπανε καὶ φύγανε δειλές.

Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ

ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΒΡΑΔΙΑ

Ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω τὴ σκοτεινὴν κείνη βραδιά, τῆς παραμονῆς ποὺ οἱ Γούρκοι θὰ μᾶς ἐδίωχαν ἀπ' τὴν ὁμορφὴν μας Πατρίδα.

— Ἦταν βραδιά ποὺ βασιλεὺς γύρω τῆς τὸ μυστήριό τῆς γαλήνης κι' ἡ μαύρη συννεφιά σκεπάζοντας τὸν οὐρανὸν δὲν ἄφινε κανένα ἀστὲρ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, οὕτε τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι βγαίνοντας νὰ τὴ λούσῃ μὲ τὸ ἀγνὸν τοῦ φῶς.

— Καμμιά φωνὴ δὲν ἀκουγόταν πουθενά· μονάχα τὸ κῆμα τῆς ἀγριεμένης θάλασσας, σκούζοντας ὁλοένα στὰ βράχια, τὴ ναυούριζε ἀρμονικὰ μὲ μελαγχολικὴ φωνή, κι' ἐτάραζε τὴν ἐκρηκτικὴν σιγαλιά. — Βραδιά, ποὺ ἐκρίβε σ' αὐτὴ τὴν τόση σιγαλιά τῆς κάποιου ἀνεξήγητο μυστήριου, ποὺ κανένας δὲν τῶνόνεθε, κανένας δὲν τὸ μάντευε. — Ἦταν βραδιά θλιβερή, λές κι'

ἐμοιαζε μὲ καρδιά ποὺ τῆς πνίγχαναν τὰ ὄνειρα, ποὺ τῆς σκόρπισαν οἱ ἐλπίδες. —

Ἐλπιδοφόρος

ΣΗΜΕΡΩΜΑΤΑ

Σημερώνει! Τὰ ἄστρα τρεμουλιάζουν καὶ ἕνα ἕνα σβύνουν καὶ ἀποχωροῦν εἰς τὸ ἄπειρον. Ὁ ἄσπερ μένιος δίσκος τῆς Σελήνης φεύγει κι' αὐτὸς πρὸ τοῦ φωτοβόλου Ἥλιου, λές κι' ἀναγνωρίζει τὴν ὑπεροχὴ του.

Καὶ τὸ φωτεινὸ ἀστὲρ τῆς ἡμέρας ὑπερήφανο γιὰ τὴ δόξα του, παρουσιάζει πέρα στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ ἕνα κομματάκι τοῦ λαμπροῦ καὶ κόκκινου καὶ ρίχνει τὶς πρῶτες ἀκτίνες του στὴ γῆ καὶ διώχνει τὰ τελευταῖα σκότη τῆς νυκτὸς.

Ἀμέσως τότε ὅλα ζωντανεύουν διὰ μιᾶς. Ὁ κοκκορᾶς πρῶτος αὐτὸς ὑπερήφανος διαλαλεῖ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἥλιου. Καὶ τὸ σκοτάδι καὶ τὴν ἥσυχία τῆς νύκτας διαδέχεται φῶς, χαρὰ καὶ ζωὴ.

Γιγνόμενος ὁ Ἑ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Χαρισμένο στὴ λατρευτὴν μου φίλῃ Αἰκ. Φιλ.

Ἀνοιξὶς εἶνε! ἔφθασε τ' ὄραϊο καλοκαίρι! τὰ χελιδόνια γύρισαν ἀπ' τὰ θερινὰ τὰ μέρη

Καὶ σ' εἰς παλῆς φωλίστας τους ζητοῦν νὰ κατοικήσουν, ἢ σὲ σκεπὲς ἄλλων σπιτιῶν φωλιές πάνε νὰ κτίσουν.

Ἀνοιξὶς εἶνε! πρὸβλεπε ὁ οὐρανὸς μὲ χόρι· τὰ προβατάκια βόσκουνε σὲ πρᾶσινο χορτάρι.

Σὲ μ' ἄκρη κάδ' ὁ βοσκὸς βαρύνοντας τὴ φλογέρα, σκοποῦς γλυκοὺς καὶ χαρωποὺς σκορπᾷ στὸν ἀγέρα.

Ἀνοιξὶς εἶνε! εὐθύμα τ' ἀηδὼνα τραγουδοῦνε, καὶ τὰ πουλάκια μὲ χαρὰ στὸν οὐρανὸν πετοῦνε.

Τώρα ποὺ ἦρθες, Ἀνοιξὴ, τὰ δέντρα λουλουδίζουν, ὁ ἥλιος λάμπει στὰ βουνὰ κι' οἱ κάμποι ποσινοῦν.

Ματωμένη Δύση

Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ ΚΥΡ ΒΑΤΡΑΧΟΣ

[Μῦθος]

Ἄκουστε, παιδάκια μου, εἶπε μιά μέρα ἡ κυρὰ Ποντίκαινα στὰ τέσσερα μικρά της, τί ἔπαθε ὁ γείτονάς μας κύρ Βάτραχος ἀπ' τὴν τεμπελιά του.

Ὅλα τὰ ποτινάκια τὴν τριγύρισαν ἀμέσως καὶ τέντωσαν τ' αὐτάκια τους ν' ἀκούσουν. Ὁ κύρ Βάτραχος λοιπὸν, ποὺ λέτε, ἕνα πρωὶ σηκώθηκε ἀπ' τὸν ὕπνο καὶ δὲν μπορούσε ν' ἀνοίξῃ τὰ

μάτια του ἀπ' τὸ βάρος, μὴδὲ ν' ἀνασάνῃ. Εἶχε ἕνα φοβερὸ σπινάκι ὁ φίλος, γιὰτὶ ἀρρωσταίνονταν κι' οἱ βάτραχοι, παιδάκια μου, κι' ἐπειδὴ ἦταν λίγο καλομαθημένος φοβήθηκε ὁ καϊμένος νὰ πατήσῃ χάμου μὴν τύχῃ καὶ χειροτερέψῃ. Γιὰ καλὴν τοῦ τύχῃ μιά χελώνα περνοῦσε κείνη τὴν ὥρα. Τί τοῦ ἦλθε στὸ νοῦ τοῦ κύρ Βάτραχου νομίζετε, σάν τὴν εἶδε; Νὰ τὴν κινήσῃ ἄλλο καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον Ἀνέβηκε στὴν κοκκαλένια ράχη τῆς καὶ πιάστηκε καλὰ γιὰ νὰ μὴν πέσῃ σάν ἄξιον καβαλάρης ποῦτανε. Ἡ κυρὰ χελώνα περπατοῦσε, περπατοῦσε ὅλη μέρα, μὰ ὁ φίλος μας δὲν τὸ κουνούσε. Μόνο ἐκκυβε κάπου κάπου γιὰ νὰ βοῇ φαγὶ καὶ νερό Πέρασε τὸ συναχὶ τοῦ κύρ Βάτραχου, μὰ ἡ τεμπελιά δὲν πέρασε.

Τί ὥρα!α πούνα νᾶναι κανεῖς καράλλα, ἔλεγε, καὶ πότε τραγουδοῦσε, πότε βλαστημοῦσε σάν δὲν πῆγαινε γρήγορα τ' ἄλλο γὸ τοῦ κ' ἔλεγε, πὼς ἄμα μὰθῃ τὴν καράλλα θάβρωσκε ἄλλο πὶὸ καλὸ. Αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ φίλος μας, ὅταν ξάφνου πετιέται ἀπ' τοὺς βάτους ἕνας φειδαρὸς πὶὸ! πὶὸ! Παναγίτσα μου! καὶ μοιμάζ ὁρμαῖε νὰ χάψῃ ἄλλο καὶ καβαλλάρε. Ἡ κυρὰ Χελώνα σάν τὸν εἶδε δὲν κουνήθηκε, μόνον κρύφτηκε σὲ καβόκι τῆς γρήγορα σάν μαθημένη ἀπὸ τέτοια. Μὰ ὁ κύρ Βάτραχος, δὲν ροῦτάτε τὴ κάγει; Στριγγιλιάζει, κλαίει, φωνάζει σάν παλαβὸς ὁ καϊμένος καὶ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ λόγόν του γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ σωθῇ. Μ' ἄλλοι μόνον! Μοῦ διασαν τὰ πόδια του ἀπ' τὴν ἀκινησία, χόντρησε ἡ κοιλία του καὶ μόλις κάνει ἕνα βῆμα μένει καρφωμένος σὲ γῶμα. Μὰ κι' ὁ κύρ φειδαρὸς δὲν κἀβεται χάρει τὸ φίλο μας τὸν κύρ Βάτραχο καὶ χορταίνει τὴν κοιλία του.

Ἔτσι πῆθανε ὁ καϊμένος μετανοημένος γιὰ τὴν τεμπελιά του κι' ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴν κοιλία ἔμεινε ὅτι ἀπ' τὴν τεμπελιά πὶὸ καλὸ μεγάλο στὸν κόσμον δὲν εἶν ἄλλο. (Διασκευὴ) Φαληρικὴ Αἶθα

Τιμημένο Του

ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟΝ

Ἀφοῦ ἡ φύσις εἶνε ὅλο ἐκφυλά, τὰ πλάσματα ὅλο χάρι, ἄραγε, ἡ λύπη, — ποὺ ἔχει ἡ ἀσχημιά, — σὲ βάθος κάθε διαδ' νὰ φυτρώνῃ;

Γιὰτὶ εἰς τὰ σπινάκια μάτια Παπποῦ, — ποὺ τὰ παιδιὰ του ὅρα τριγυρίζουν, — νὰ βλέπει ποτε, δάκρυα πόνου παληοῦ ἀγιότερου;

Γιὰτὶ ἡ μητέρα, — ποὺ ἐκφυλὴ τῆς τέτοιο κάλλος, — ἀσυχνὰ μελαγχολικὸ τὸ βλέμμα νὰ πλανᾶται καὶ ὑποφέρει πηλὰ γιὰ λύπη μουσική;

Γιὰτὶ ἐγὼ, μεσ' στὰ γέλα νεότητος καὶ τὶς χάρες, ἀνὴρ νᾶζω καὶ ζητῶ τὸ κατὰ τὴν ἐλπίσιν ὡς εἰς τὸ αἶμα;

Καὶ ὅμως, ὁ Θεὸς ἐπλάσας καλὰ: — κάθε καλὸ εἶνε καὶ εὖ φρο, Τότε καὶ ἡ λύπη ἔχει εὖ φρο, ἀλλὰ τί πικρὴ!

Πικρὸν Παράδεισον

Μιά φορά, σὲ μιά πόλιν ζούσε ἕνας πολὺ φτωχὸς ἄνθρωπος. Ἦσια ἴσια ἀπὸ τὰ λεφτὰ ποὺ ἔργαζε τρέφονταν αὐτὸς, ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του.

Κάθε μέρα τὸν ἔβλεπε ὁ Παοῖς ποὺ πέρανε τὸ γεφύρι, — γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ περάσῃ αὐτὸ τὸ γεφύρι γιὰ νὰ πάῃ στὴ δουλειά, — καὶ τὸν λυπήθηκε. — Καὶ γιὰτὶ τὸν ἔβλεπε ταχτικά νὰ περνᾷ νὰ πηγαίνει στὴ δουλειά του, καὶ γιὰτὶ φαίνονταν πὼς εἶχε ἔζηλ στὴν ἐργασία, ἔστειλε ἕναν ἄνθρωπον νὰ βάλῃ στὸ γεφύρι ἕνα σακκουλάκι λίγες θέρλες, τέλος πάντων,

νὰ πὸν κινή εὐτυχῇ. Ἄλλα πὼς δὲν ἦταν; !...

Τὸ πρωὶ, ἔμειλε νὰ περάσῃ φτωχὸς καὶ νὰ βοῇ τὸ σακκουλάκι μὲ τὶς λίγες θέρλες γίνονταν πᾶσιος καὶ μαζὶ κι' ὀκνηρόσι... Πᾶσιος δυστυχῶς, ὁ πλούσιος φέρνει καὶ τὴν ὀκνηρία...

Ἐρχότανε νὰ περάσῃ τὸ γεφύρι ὁ φτωχὸς, ὅταν σκέφτηκε νὰ κιμάσῃ πὼς οἱ στραβοί, ἐνῶ βλέπουν, μποροῦν καὶ περναῖν γεφύρι; ἔκλεισε λοιπὸν τὰ μάτια του καὶ πέρασε!... Ὁ πᾶσιος εἰρωνεία τῆς τύχης! Βέβαια εἶδε νὰ πάρῃ τὸ σακκουλάκι, τὶς λίγες κι' ἔμεινε πάλι φτωχὸς.

Τί λέτε, τώρα ἐσεῖς; καλὴ νὰ τῶρρισκε, ἡ πούμεινε φτωχὴ ἔσπερ!...

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

Ἐσπερία Δ

— Μὰ ὁ πατέρας μου... εἶνε ἀκαλὸς. —

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δεῖνα

θεωροῦνται ἐπιτυχόντες, ἀφοῦ ὅλοι ἐδιδάσαντο τοὺς στίχους, βρῆκαν τὸ κλειδί, ἐξέλεσαν τὸν τρόπον τῆς λύσεως καὶ διηγήθησαν τὸ ἱστορικόν. Ἡ ἐκλογὴ ἐπομίνως τῶν καλύτερων ἀπαντήσεων ἡτο κατὰ δύσχερς.

Ἐν γένει, ἀπέδωκε εἰς τὸ γράψιδον, εἰς τὸ ὕψος τῆς ἐκθέσεως. Ἐπρωτὶ μὲν ἀκόμη ἐκείνους, οἱ ὅποιοι βρῆκαν τὸ κλειδί, ὅχι ἐξ ἐμπνεύσεως, κατὰ τύχην, ἀλλὰ μὲ μεθοδὸν, μὲ συλλογισμούς, μὲ κόπον. Ἐβάλα εἰς καλὴν θέσιν ἐκείνους ποὺ διηγοῦνται μὲ γνῶσιν καὶ μὲ κρίσιν τὸ ἱστορικόν τοῦ ποιήματος, ἀλλὰ καὶ συντόμως, (διότι μερικὸν μὲν ἔστειλαν διόκλητρο σύγγραμμα!) Δὲν μ' ἐνθουσίασαν ὅμως ὅσοι διηγήθησαν εἰς τὸ τέλος τοὺς σχετικούς μῦθους καὶ μάλιστα ὅσοι περιωρίσθησαν εἰς αὐτοὺς.

Κατὰ ταῦτα, ἡ καλύτερὰ ἀπάντησις εἶνε τῆς Δελίας. Εἰργάσθη μεθοδικῶς διὰ νὰ διαβάσῃ τὸ Κρυπτογραφικόν. Ἐξήγησε τὸ ἱστορικόν τοῦ ποιήματος ἐν συντομίᾳ. Ἀπέφυγε τὰ περιττά. Καὶ ὅλα τὰ ἐξέθεσε μὲ ἐλκυστὴν ἀκρίβειαν καὶ μὲ χάριν περισσὴν.

Κατὰ ταῦτα, ἡ καλύτερὰ ἀπάντησις εἶνε τῆς Δελίας. Εἰργάσθη μεθοδικῶς διὰ νὰ διαβάσῃ τὸ Κρυπτογραφικόν. Ἐξήγησε τὸ ἱστορικόν τοῦ ποιήματος ἐν συντομίᾳ. Ἀπέφυγε τὰ περιττά. Καὶ ὅλα τὰ ἐξέθεσε μὲ ἐλκυστὴν ἀκρίβειαν καὶ μὲ χάριν περισσὴν.

Κατὰ ταῦτα, ἡ καλύτε

